

The Balancing Act of Character

Source Sheet by Joshua Jacobs

רַב לְכֶם בְּנֵי לֵוִי... וְקָרַח שִׁפְקַח הִיָּה מַה רָאָה לְשִׁטּוֹת זֶה? עֵינָיו הִטְעָנוּ (רש"י). אִפְשָׁר לֵאמֹר לְפִי מַה שְׁמוּבָא בַּנּוּעָם אֲלִימֶלֶךְ": קִיַּמָּא לֵן שְׁסוּמָא פֶּטוּר מִן הַרְאִיָּה דְכַתִּיב, יִרְעָה יִרְעָה (חגיגה ב), הֵינּוּ אָדָם צָרִיךְ שְׁתֵּי עֵינַיִם, עֵין אַחַת לְהִסְתַּכֵּל וְלְהִתְבּוֹנֵן בְּגִדְלוֹת הַשֵּׁי"ת, וְהָעֵין הַשְּׁנִיָּה — לְרֵאוֹת בְּשִׁפְלוֹת עֲצָמוֹ. וּמִי שֶׁהוּא סוּמָא בְּאַחַת מֵעֵינָיו, הֵינּוּ: שֵׁישׁ לוֹ עֵין אַחַת לְהִסְתַּכֵּל בְּגִדְלוֹת הַבּוֹרָא אֲבָל חִסְרָה לוֹ הָעֵין הַשְּׁנִיָּה לְרֵאוֹת אֶת אִפְסוֹתָיו, פֶּגַם בְּמִצְוֹת רֵאִיָּה. וְהִכְהֵן הַגְּדוֹל שֶׁנִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ, כְּנִיסָה זֹו הִיתָה לוֹ בְּחִינַת רֵאִיָּה, וְצָרִיךְ לְשְׁתֵּי עֵינַיִם. אֲבָל קוֹרַח לֹא הִיָּה רֵאִי לְכַהוֹנָה גְּדוֹלָה, שֶׁאֵף עַל פִּי שֶׁהִגִּיעַ לְמִדְרָגוֹת גְּבוּהוֹת וְרָאָה אֶת גְּדֻלוֹת זֶה — חִסְרָה לוֹ הָעֵין הַשְּׁנִיָּה לְרֵאוֹת אֶת שְׁפִלוֹתָיו. „רָאָה שְׁלִשְׁתַּ גְּדוּלָה יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ”, כּוֹלֵם קְדוּשָׁתוֹ. „בִּיקֶשׁ גַּם כְּהוֹנָה” — זֶה „עֵינָיו הִטְעָנוּ”. שֵׁם מִשְׁמוּאֵל

“You take too much upon yourselves, sons of Levi”...And Korah, who was wise (lit. open), how did he fall into such foolishness? His eyes caused him to sin (Rashi). It’s possible to say according to what was brought in [the work] “Noam Elimelech:” It is established for us that a blind person is exempt from the appearance offering [a particular sacrifice], as it is written, “he will see” [*yir’ah* - vowelled differently than the accepted translation, which is *yera’eh*] “he will appear” (Hagigah 2a). Meaning, a person needs two eyes: One eye to see and to observe the greatness of God, and the second eye - to see one’s own baseness (i.e., humility). And one who is blind in one of his eyes, meaning that he has one eye to see the greatness of God the Creator but is missing the second eye to see his nothingness is deficient in the mitzvah of appearance. And the High Priest who enters the sanctuary, this entrance was a test of appearance for him, and he needed two eyes. But Korah wasn’t fit for the high priesthood because even though he arrived at the exalted level and saw the greatness of God, he was missing that second eye to see his baseness. “He saw a great chain [of descendants] that would come from him,” (Rashi) “they are all holy,” (Numbers 16:3) “you would seek the priesthood also?” (Numbers 16:10) - and this is the meaning of “his mind’s eye misled him” (Rashi).

מספרים : פעם הלך החפץ חיים בעירתו בראדין, בערב בליל סגריר. הרחוב היה ריק מאנשים. בדרך עכבו יהודי זר שהגיע בעגלתו ושאל אותו : היכן גר הרב שלכם, הצדיק, החפץ חיים.

— ענהו החפץ חיים : ראשית כל הוא לא רב, ושנית לא צדיק.
— אמר לו היהודי בתמיהה : מה אתה סח ? כולם מחזיקים אותו לירא אלוקים וצדיק.
— אמר לו שוב החפץ חיים : מה שכולם אומרים זה לא כלום. העולם לא מכיר אותו. אני מכיר אותו היטב, ואני מבטיחך שזו היא הפרוזה וגזומה גדולה. היהודי התרגז מאוד, הפליט מפיו איזו קללות נמרצות ולבסוף הצליף בו בשוט שבידו. הצטער מאוד החפץ חיים על שהביא יהודי לידי עבירה.
כעבור שעה קלה כשהחפץ חיים שב לביתו, מצא את היהודי יושב בבית ומחכה לו. כשנודע ליהודי כי זה הוא החפץ חיים ואותו קלל והצליף בשוטו, התחלחל מאוד וכמעט שהתעלף. הרגיע אותו החפץ חיים, שדלו בדברים ואמר לו : אין דבר, לא עשית כל רע. בצדק מגיעים לי הצליפות, כי לא רק שאסור לדבר לשון-הרע על אחרים, אלא גם על עצמו אסור לדבר לשון-הרע.

They tell this story: Once, the Hafetz Hayim was walking in his town in Radzin (Belarus) on a dark and stormy night. The street was empty of people. A stranger delayed him who arrived on his carriage and asked him: "Where does your Rav live? The tzadik, the Hafetz Hayim?" The Hafetz Hayim answered him: "Firstly, he is not a Rav, and second, he is no tzadik." The stranger said to him in astonishment, "What are you saying? Everyone takes him to be a God-fearing man and a tzadik." The Hafetz Hayim again responded to him, "What everyone says, that isn't anything. The world doesn't know him. I know him better and I can assure you that this is a big exaggeration and hyperbole."

The man became very angry and let strong curses slip from his mouth and, finally, whipped him with the whip that was in his hand. The Hafetz Hayim was very saddened that he brought this man into sin.

After a short while, when the Hafetz Hayim returned home, he found the man sitting outside his house, waiting for him. When the man realized that this was the Hafetz Hayim - the same man he cursed and whipped - he was so shocked that he nearly fainted. The Hafetz Hayim calmed him and persuaded him with his words, saying to him: "It's nothing. You didn't do anything wrong. In righteousness did those lashings come to me because it's not only forbidden to speak *lashon ha-rah* (slander/gossip/ill-words) against others, but also about one's self - it is forbidden to speak *lashon ha-rah*."

“Keep two pieces of paper in your pocket at all times. On one: ‘I am a speck of dust,’ and of the other, ‘The world was created for me’” - Rabbi Simcha Bunim of Peshishcha

Hafetz Hayim - Rav Yisrael Meir Kagan (1838-1933), Belarus.

Rabbi Simcha Bunim (1765-1827), Poland